

Voto

Lode is een groot demokraat. Telkens hij een belangrijke daad stelt voor het Europa der Naties wil hij daarvan ook zo snel mogelijk het gewone werkmansvolk op de hoogte brengen. Zo zorgt hij er binnenkort voor dat elke studentin haar papa mee kan zeulen doorheen heel Europa om haar lakens te wassen, haar aperitiefje te bereiden en haar haar te kammen. Lode schopt wild om zich heen, maar dat merkt u wel op pagina 5.

Proffen zijn stripfiguren: ze ruiken naar drukinkt, dragen fletse kleuren en houden er simplistische ideeën op na. Maar nu hebben we er een beetje gevonden waaraan deze dames een puntje kunnen zuigen: professor Mortimer. Onze stripcensuur is compleet weg van hem. Niet dat dat een criterium is om nu stante pede, naar pagina zes te bladeren, maar als u niet zou weten wat te doen: er ligt daar een ganse bladzijde onontgonnen Literatuur voor u klaar.

Fosfaatvrije kultuur aan turbosnelheid, psychedelische nachtmerries, geforceerde standjes en aspiratiejes achteraf. Neen, we hebben het niet over het Klapstuk van 1991, maar over een nieuwe reeks netvliesverschroeiende experimentele films. 't Stuc denkt weer eens dat ze baanbrekend werk brengen. Trek uw afrikaar truitje aan, zet uw hoornen brillette op en ga dat afraken, zoals wij dat doen op pagina 4. En vergeet achteraf niet een koffie verkeerd een beetje uit uw nek te lullen.

Toen wij nog jong waren, mochten wij bij boma stekelbezen gaan plukken. In het schuurtje naast het oude huis, maakte hij dan ontelbare potten stekelbezengelei, voor alle tante, nonkels, kleinkinderen en het enige achterkleinkind. Sinds die van de Grijsse Panters vervoegd heeft, is grootvader niet meer te houden. Hij heeft zijn produktie stevig opgedreven en voorziet nu het halve land van stroop. Ontroerend, maar overbodig, zo blijkt op pagina 6.

STUDENTENWEEKBLAD VAN DE LEUVENSE OVERKOEPELENDE KRINGORGANISATIE - JAARGANG 16, 1989-1990, NUMMER 10, MAANDAG 27 NOVEMBER 1989

BLANK of zwart, geel of paranormaal, frieten lusten we allemaal. Sommigen lusten echter ook migranten en liefst nog rauw. Op pagina 3 de rauwe werkelijkheid over migrantennota's en andere redaktioneels.

(Foto Marie-Christine Rondou)

Mosaic-kongres struikelt over representativiteit

Het kon beter

Nu de grenzen langzamerhand echt opengegooid worden voor studenten uit andere landen, moeten universiteiten en studentenorganisaties zich reppen om de evolutie bij te houden. Een aantal universiteiten heeft zich gegroepeerd in de Coimbra-groep, waarbij de overkoepelede studentenorganisatie Mosaic aansluit. Vorige week hield Mosaic in Leuven haar derde kongres, met een aantal hot topics op het programma.

stand, ook voor niet-EG-studenten? Er werd besloten eerst de huidige toestand te konsolideren alvorens aan uitbreiding te denken. Voor de studentenvertegenwoordigers van het Deense Århus was de mogelijke uitbreiding van Mosaic naar de Scandinavische universiteiten echter een breekpunt. Zij verlieten dan ook het kongres.

De talenproblematiek was het tweede grote gespreksonderwerp van het kongres. Men was het er vrij snel over eens dat een gemeenschappelijke onderwijstaal leidt tot een monokultuur, wat volgens de eerste doelstelling van Mosaic onaanvaardbaar is. De KU Leuven bijvoorbeeld is nochtans duidelijk voor een verengeling van het kurikulum, zoals de meeste universiteiten uit kleine taalgebieden. Wil de KUL immers veel Erasmusstudenten aantrekken, dan zal ze noodgedwongen zo'n anderstalig vakkenpakket moeten aanvaarden, want Nederlandkundige buitenlanders zijn uitermate schaars. Dat de eigen studenten dan van onderwijs in hun moedertaal beroofd worden, schijnt die universiteiten geen zier te kunnen schelen. De grote taalgebieden, zoals Italië, Frankrijk en West-Duitsland daarentegen weigeren categoriek anderstalige kolleges in te voeren. Hun stelling is dat de (kulturele) integratie van een Erasmusstudent het grootst is wanneer hij niet anders kan dan te studeren in de taal van het gastland.

Binnen Mosaic is men tot een kompromis gekomen. De plichtvakken moeten in de taal van de gastuniversiteit gedoceerd worden. Voor de keuzevakken mag (slechts met de grootste reserve) uitzondering gemaakt worden, omdat zo de eigen studenten nog kunnen ontsnappen aan de anderstalige vakken. Zo worden zij uiteindelijk toch wel gediskrimineerd, aangezien het aantal keuzevakken de facto sterk vermindert voor iemand die de vreemde taal niet beheerst.

De derde grote boterham betrof de selectiekriteria voor Erasmus. De Zuid-Europese studenten pleitten voor het criterium 'studieresultaten': de beste krijgt een kans. De Westeuropese delegaties brachten daar tegenin dat zo'n systeem leidt tot intellectueel elitisme, wat volledig indruist tegen de geest van het Erasmusprogramma. Uiteindelijk stelde men drie selectiekriteria voor, zonder voorkeur in volgorde: motivatie van de student, studieresultaten en kennis van de taal.

Op het einde van het kongres werden dan de statuten van Mosaic besproken. Over de *verteenwoordiging* door een studentenorganisatie liepen de meningen uiteen. Sommige kongressisten vonden dat bij verschillende studentenorganisaties aan dezelfde universiteit moet beken worden welke organisatie 'internationaal gericht' is. Volgens anderen, onder andere de Leuvense studenten, moet een organisatie vooral *representatief* zijn. Tot grote teleurstelling van de Leuvense delegatie is ondanks wilde discussies geen regeling in verband met die representativiteit in de statuten opgenomen. Een mager slot voor een internationale konferentie.

Filip Dewallens

Gasthuisberg ligt hooog

Het gekruip naar de top

Van de Gasthuisberg Trophy beweren dat het een groots en naar de keel grijpend sportgebeuren is, zou een beetje ongenueanceerd zijn. Maar toch heeft de derde sportklassieker van dit akademiejaar iets. De deelnemers kijken op geen inspanning en de te overwinnen hindernissen maken het geheel wel spektakulair. Sporttraad en Medika, de organisatoren van de Trophy, hebben er dit jaar dan ook heel wat werk ingestoken om het geheel in een aantrekkelijke formule te gieten en dat heeft sukses gehad. Nog nooit was het aantal deelnemers zo groot en ook de supporters waren in behoorlijke aantallen komen opdagen. Het kleine broertje onder de sportklassiekers begint langzaam aan groot te worden.

Op dat moment hadden ongeveer 110 ploegen het parkoers van iets meer dan twee kilometer afgelegd. Elk ploegje bestond immers normaal gezien uit drie personen, alleen jongens, of jongens en meisjes samen. Die moesten zo snel mogelijk de ontvangthal van 'Onderwijs en Navorsing' boven op Gasthuisberg zien te bereiken. Vóór het zover was hadden ze er echter wel al heel wat klauterwerk opzitten.

Ongeveer honderd meter na het vertrek aan de voet van de berg wachtte hen al de eerste hindernis: vijf autowrakken, neus aan neus geparkeerd, versperden de weg. Wat men precies had uitgehaald met de auto's is ons niet duidelijk, maar voor iedereen erover was, konden we van heel wat glijpartijen genieten. Een eindje verder wachtte de brug over de weg naar Gasthuisberg. Het parkoers vervolgde beneden aan de brug. In raschte parakommando-stijl wierpen de deelnemers zich op de katrol die er gespannen was en schoven naar beneden.

Vandaar ging het naar de ongeveer twee meter hoge kontainer vol stro: iedereen erin en worstelen om er aan de nadere kant weer zo snel mogelijk uit te zijn. Daarna was het kruipen geblazen, onder een shelter door, en dan voor de vermoeiden eindelijk tijd om te rusten. Eéntje van de ploeg 'mocht' namelijk in een GB-karretje kruipen, terwijl hij of zij door de anderen bergop geduwd werd.

Pijn

Voor de laatste 100 meter steil bergop hadden de organisatoren nog een laatste pijniging in petto: alle drie per fiets zo snel mogelijk naar boven. De fietsen, 15 in totaal, werden trouwens geleverd door de NMBS. Wie bij de aankomst een fietsbel, bevestigd boven op een korfbalpaal, kon doen rinkelen, mocht zich dan eindelijk als gefinished be-

schouwen. De snelste ploegen deden over de hele afstand ongeveer 7 minuten.

Terug naar beneden ging zelfs nog een stuk sneller. In Doc's Bar wachtte immers een gratis vat, met aansluitend de prijsuitreiking en een bescheiden fuitje. Voor wie nog energie teveel had, natuurlijk.

Deze achtste editie van de klim naar Gasthuisberg mag in elk geval geslaagd genoemd worden. Tot verleden jaar was de wedstrijd nog een zuivere loopkoers, waaraan eigenlijk weinig te beleven viel, maar de creativiteit van enkele Medikajongens bracht daar verandering in. Waarschijnlijk zal de Gasthuisberg Trophy wel nooit de populariteit van een klassieker als bijvoorbeeld de 24 Uren benaderen, maar de huidige formule is in elk geval een aantrekkelijk kijkstuk. Zowel onder de deelnemers als bij de organisatoren hoorden we zelfs regelmatig de opmerking dat er gerust nog wat meer hindernissen gebouwd mogen worden volgend jaar. Werk aan de winkel dus.

Erik Paredis
Paul Verbeke

Opzij. Opzij. Opzij. Deze heren ontsnappen via de muurtjes uit het herentollet. Zij kregen het slot niet meer open.

(Foto Geert Borgers)

LEZERS BRIEVEN

Alle lezersreacties kunnen bezorgd worden op het redaktiesekretariaat in de 's Meiersstraat 5, 3000 Leuven.

De brieven moeten betrekking hebben op in Veto behandelde onderwerpen of op Leuvense (studenten)aktualiteit. Anonieme brieven komen nooit in aanmerking: de schrijver moet steeds naam, studiejahr en adres bekendmaken. Slechts uitzonderlijk, en na uitdrukkelijk en gemotiveerd verzoek, kunnen ze weggelaten worden in Veto.

Brieven die langer zijn dan 35 regels van 68 aanslagen (spaties inbegrepen; dit komt overeen met ±1,5 getikte blz. met dubbele interlinie) worden in principe ingekort. De redactie behoudt zich het recht voor brieven niet te plaatsen.

Gele Kruis

Het Universitaire Gele Kruis is dit jaar reeds tien jaar actief binnen de KUL. Onze organisatie, die medische bijstand verleent aan het Palestijnse, Libanese, Libische en Nikaraguaanse volk, kreeg vroeger veel steun van rektor De Somer. Zijn opvolger Dillemans is echter veel minder vrijgevig. Dat belet het Universitaire Gele Kruis niet om haar humanitaire werk verder te zetten en steeds paraat te staan om noodlijdende mensen te helpen. Soms kunnen we het echter niet alleen aan en moeten we de hulp inroepen van anderen.

Op dit moment helpt het Universitaire Gele Kruis een Libanese familie. Een persoon hiervan wordt momenteel verzorgd in de Universitaire Ziekenhuizen. De kosten belopen verschillende honderdduizenden franken. Hiervoor vragen wij subsidies aan de Financiële Controle Commissie, en ook van Medika. Als studenten geneeskunde moeten zij tonen dat zij niet alleen aan de universiteit zitten om hun diploma te halen, maar zich ook inzetten om de armen van hun medemens te helpen. Het Universitaire Gele Kruis, en vooral het Libanese volk, zal hen dankbaar zijn.

Charel Rens

Magnificent 7

Is het niet algemeen zo dat geabonneerden meer voordelen hebben dan de los-kopers? In ieder geval toch niet benadeeld worden? Niet bij Veto, want een abonnee krijgt z'n krant slechts dinsdag of woensdag, wanneer een gedeelte van de informatie reeds verworven is tot slechts een hoopje gegevens over geschiedenis. Natuurlijk kunnen we tot de dichtsbijzjnde Alma hollen of Alumni kopen, maar een weekje vooruit

is toch normaal? Als Veto dan toch uit is op die armzalige vier franc extra per maaltijd, dan misschien ook eens om die 250,- BF?

Het tweede punt nu. Donderdag jongstleden had ik het genoegeen een concert te mogen smaken van The Magnificent Seven. Heel goed en uw verslaggever vond dat ook. Toch bevinden er in het artikel van dhr Van Herck een aantal zinnen die niet stroken met de werkelijkheid.

Er wordt gesproken van: "...zeer korrekte vertolking", "alles is uiterst verzorgd", "een vrij kompakt arsenaal instrumenten." Geen van de drie waarheid. De hit van Startrek is niet correct, de sprekende stem was veel te laag en daardoor onverstaanbaar. The Pink Panther was helemaal niet in originele uitvoering, er werden andere harmonisaties en instrumenten gebruikt. "Uiterst verzorgd" is ook overdreven. Er is weliswaar een plan dat goed gevolgd wordt, maar de trombone kreeg er niet altijd de noten uit, men kijkt dikwijls in de richting van één van zijn companen, die dan juist weer voor hem kijkt. Of men wil allebei in dezelfde micro zingen en men hoort geen van beiden. Ook de opstelling was niet honderd procent: de balans was niet altijd even perfect en zuiver. En kompakt kan ik instrumentarium niet noemen, het hele podium stond vol. Het was een goed concert, maar er waren amateuristische trekjes die er niet hoefden te zijn.

Wendel Van Hespren

NVDR: U vraagt wel erg veel van ons: Veto wordt op zondagnacht in elkaar gestoken, gaat maandagmorgen naar de drukker, ligt maandagavond op de meeste verdeelpunten en wordt ook op maandagavond naar de abonnees verstuurd. We kunnen natuurlijk eens proberen speciaal voor u één exemplaar een week op voorhand te drukken, maar dan staat er misschien ook geen nieuws in.

Mosaic is geweest, Mosaic was goed. Laat de sessies dan niet je van het geweest zijn, de recepties en fuiven maakten alles goed. En bovendien konden we nog eens goed lachen met die knappe Walen van Louvain-la-Neuve. Zij werden allemaal verplicht hun pet op te houden, zodat ze van tijd tot tijd konden rondgaan om hun volgende Europese rondje zelf te kunnen betalen. Het wordt een kroegentocht van Salamanca, Bologna, over Groningen tot aan de Vrije Universiteit van Brussel, de vier voornaamste universiteiten van de Coimbra-groep.

(Foto Geert Borgers)

Het waarom van Mosaic Weg van de lokale drukkingsgroep

Sinds kort hebben de Leuvense studenten duidelijk meer belangstelling voor de groeiende - internationale dimensie van de universitaire wereld. Het Erasmusprogramma wordt druk besproken en honderden Leuvense studenten maken er al gebruik van. Natuurlijk rijzen ook de internationale studentenorganisaties als paddestoelen uit de grond: als universaliteit van de Coimbra-groep hoort Leuven bij de studentenoverkoepeling Mosaic. Het wordt tijd dat Leuven zich in het internationale debat gaat mengen.

De universiteiten hebben het vaak moeilijk met het bewaren van hun onafhankelijkheid. Zowel de Vlaamse als de internationale politiek tasten die autonomie van de instellingen meer en meer aan. Het ingrijpend optreden van de Vlaamse overheid inzake onderwijsbeleid en vooral het financieringsmechanisme creëren, behalve een bescherming, immers ook een verstikkende afhankelijkheid. De bevoegde universiteiten vonden maar één uitweg: de koppen bij elkaar steken. Ondanks de oververzuiling van het Vlaamse universitaire landschap zijn ze in dat opzet geslaagd, met de oprichting van de Vlaamse Interuniversitaire Raad (Vlir).

Inspraak

De studenten werden angstvallig uit dit orgaan geweerd, en ondertussen is het beslissingsnivo gedeeltelijk verschoven van de universiteiten naar de Vlir. Daardoor is de door de academische overheid zo geroemde studenteninspraak gedevalueerd tot die van een lokale drukkingsgroep, die met lede ogen moet toekijken naar wat er centraal beslist wordt.

Een oplossing voor deze impasse zou er nochtans in kunnen liggen het voorbeeld van de universiteiten na te volgen. Willen de studenten gehoord worden door de politieke overheid en door de

Vlir, dan zullen zij zich eveneens moeten organiseren in een groter (Vlaams) verband. De bestaande 'overkoepelende' organisatie, de Vereniging van Vlaamse Studenten (VVS), voldoet niet wegens gebrek aan representativiteit. Een Vlaamse studentenorganisatie die noch de Gentse Studentenraad, noch de Leuvense Overkoepelende Kringorganisatie, noch het Brusselse Studentengenooschap van de Vrije Universiteit Brussel vertegenwoordigt, kan immers bezwaarlijk al sérieux genomen worden.

Ook op internationaal nivo is er werk aan de winkel. Met de bestaande structuren is de studenteninspraak namelijk zo mogelijk nog miniemer dan op nationaal vlak. De universiteiten hebben wel alweer tijdig ingezien dat hun belangen ten aanzien van de EG-instansies enkel verdedigd konden worden door zich te organiseren. Zo bestaat er een Conferentie van Europese Rektoren (CRE) en een 'Liaison Committee'. Deze laatste beperkt zich in tegenstelling tot de eerste tot de universiteiten van de EG-lidstaten. De Vlaamse universiteiten worden daarin vertegenwoordigd door de Vlir.

Naast deze inhoudelijk nogal 'algemene' organisaties bestaan er ook verenigingen van universiteiten die zich bezighouden met meer specifieke onderwerpen. Het belangrijkste voorbeeld hiervan is de Coimbra-groep. Deze vereniging van 23 zogenaamde 'historische' universiteiten houdt zich vrijwel alleen bezig met de uitwisselingsprogramma's zoals Erasmus en Lingua.

Parallel aan deze Coimbra-groep bestaat er een studentenorganisatie om de belangen van de studenten van die Coimbra-universiteiten te behartigen (zie Veto van vorige week). Aangezien de KU Leuven lid is van de Coimbra-groep, zijn de Leuvense studenten lid van de studentenoverkoepeling Mosaic. Na twee inhoudelijk minder geslaagde Mosaic-meetings in november '88 in het Portugese Coimbra en in april '89 in het Ierse Galway, besloot Leuven samen met Louvain-la-Neuve de handschoen op te

nemen om zelf een meeting te organiseren.

De samenwerking met Louvain-la-Neuve liep niet van een leien dakje. Dat lag voor de hand: Kringraad werd met de Fédération Wallonne des Régionales (Fédé) als gesprekspartner opgezadeld. Deze Fédération is het equivalent van het Leuvense Seniorenkonvent, een overkoepeling van nogal frivole, regionale gezelligheidsklubs. Inhoudelijke onderwerpen laten dergelijke organisaties gewoonlijk koud. Kringraads natuurlijke gesprekspartner in Louvain-la-Neuve, de Assemblée Générale des Etudiants de Louvain (AGL), werd om diistere reden (door hun academische overheid?) uit de Mosaic-organisatie geweerd. Na veel over en weer gereis tussen Leuven en Louvain-la-Neuve kon dan vorige week maandag toch het kongres beginnen.

Filip Dewallens

Veto
's Meiersstraat 5
3000 Leuven
(016/22.44.38)

Jaargang 16
nr. 10
27 november '89

Ver. uitg. **Walter Pauli**,
's Meiersstraat 5, Leuven
Hoofdredactie: **Johan Reyniers**
Redaktiesekretaris: **Walter Pauli**
Redaktie:

Koen Hendrickx, Luc Janssens, Erik Paredis, Jan Van der Linden, Tine Van Heesvelde, Stef Wauters

Doka:
Geert Borgers, Hendrik Delagrangé, Marie-Christine Rondou
Tekeningen: **Urbis, NIX**
Layout en vormgeving:

Donatienne Brasseur, Monique Claes, Lut De Boel, Koen Hendrickx, Luc Janssens, Walter Pauli, Erik Paredis, Wilfried Poelmans, Johan Reyniers, Ronny Tielen, Jan Van der Linden, Tine Van Heesvelde, Stef Wauters
Medewerkers:
Sigrid Bousset, Donatienne Brasseur, Filip De Keukeleere, Filip Dewallens, Benoit Lannoo, Hilde Lenie, Wilfried Poelmans, Piet Schreurs, Bart Van Herck, Paul Verbeke
Eindredactie:
Lut De Boel, Tine Van Heesvelde

Zetwerk en Publiciteit
Alfaset Leuven (016/22.04.66)
Drukkerij **Rotatyp Brussel**
Oplage 10.000 exemplaren
ISSN-nummer 0773-5162

Abonnementen
Studenten: 250,-; niet-studenten: 300,-; steun vanaf 600,-; over te schrijven op rek. nr. 001-0959719-77
Agenda en Ad Valvas ten laatste vrijdag voor verschijnen om 18.00 uur op het redaktieadres bezorgen
Redaktievergadering
iedere vrijdagmiddag om 15.00 u

HET ANDERE STANDPUNT OVER CHINA

debat met

Jaap Kruithof (prof filosofie RUG)
Ludo Martens (PVDA-voorzitter)

WOENSDAG 29 NOVEMBER OM 20.00 U
in de kleine aula (Hogeschoolplein)

org. MLB, studentenorganisatie PVDA i.s.m. Imast vzw

advertentie

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10

1									
2									
3									
4									
5									
6									
7									
8									
9									
10									

Horizontaal - 1. Huidschimmel 2. Lekkernij - verdwijn 3. Geldelijke verplichting - ik-bewustzijn 4. Muzieknoet - klinknageltje 5. Oude lengtemaat - Nederlands staatsbedrijf - kunst 6. Schatte - Nederlandse kaasstad 7. Lijkbus - Oudnoorse godheid 8. Russisch riviertje - mat van rijststro 9. Jong zoogdier - bonte papegaai - Chinese lengtemaat 10. Dringt door een nauwe doorgang.

Vertikaal - 1. Onweerswolk 2. Oude lengtemaat - ijsje - eenheid van druk 3. Schuw - Griekse letter - persoonlijk voornaamwoord 4. Kronkelt 5. Halfronnd in een kerk - faam 6. Beschermgeest - bewerkte een koperen plaat 7. Geografische plaatsaanduiding - gladde vis 8. Stamvader 9. Noordgermaanse levensboom 10. Stelsel van Lao Tse - geliefde van Zeus.

Migrantennota's bekennen kleur (deel 1)

Rood en blauw over bruiner of bleker

Sinds de elektorale successen van het Vlaams Blok hebben de traditionele partijen eindelijk oog gekregen voor de migranten. Drie van die partijen (PVV, SP en Agalev) hebben het rapport van Koninklijk Kommissaris voor migranten Paula Dhondt - dat vorige week donderdag werd voorgesteld - niet afgewacht, maar paktten vooraf reeds uit met 'hun' migrantennota. Uw lijfblad stelt alle werkstukken in kronologische volgorde voor: deze veer vergelijken we de nota's van PVV en SP. De migrantennota van Agalev en het officiële rapport van Koninklijk Kommissaris Paula Dhondt komen volgende week aan bod.

Het uitgangspunt van de SP-nota luidt: "Migranten zijn geen tijdelijke gastarbeiders meer. Zijzelf, hun kinderen en kleinkinderen vormen een blijvende groep in onze samenleving" en "De SP heeft hierin een duidelijke houding: zij (...) neemt tegenover hun aanwezigheid een positieve en konstruktieve houding aan." In de PVV-nota formuleert men het heel wat voorzichtigter: "Het uitgangspunt is de blijvende aanwezigheid van een (kursivering Veto) migrantenpopulatie die als een gegeven dient te worden aanvaard." Verder wordt expliciet gesteld dat niet alle migranten gewenst zijn: "Migranten die zich niet wensen te integreren of die zich een onvoldoende bestaanszekerheid kunnen opbouwen, kunnen ertoe worden aangezet terug te keren door hun een geloofwaardige mogelijkheid tot reïntegratie te bieden".

Kamouflage

De PVV ziet die terugkeer als een fundamenteel element in hun migranten-beleid. Hun voorstellen zijn ongewoon hard: hoe je het ook draait of keert, je dwingt migranten op een of andere manier om het land te verlaten. Als pleister op de wonde stellen zij de terugkeeroptie voor: jonge migranten tussen vijftien en zestien jaar die gedwongen worden met hun ouders naar het land van herkomst te verhuizen, kunnen nadien naar hier terugkeren. Dat moet wel binnen de twee jaar gebeuren,

en die terugkomers moeten bewijzen dat zij voor hun eigen onderhoud kunnen instaan. Voor kinderen onder de vijftien gelden dezelfde regels, met die verandering dat zij vijf jaar lang tijd hebben om terug te keren.

Zo'n voorstel is eigenlijk een knap staaltje kamouflage: die terugkeeroptie is zo streng gekoncipieerd, dat meer dan waarschijnlijk geen enkele migrant erin slaagt terug te keren. Door de voorgestelde leeftijdsgrenzen kunnen immers enkel jongeren van minder dan twintig jaar hiervan profiteren. Welke jonge Turk of Marokkaan, die naar hier wil terugkeren, zal erin slagen vanuit zijn geboorteland aan een job in België te geraken? Met die job moet hij namelijk bewijzen dat hij voor zijn eigen onderhoud kan instaan.

Welke min-20-jarige zal er überhaupt toe komen alle banden met zijn familie in Marokko of Turkije te breken en naar België terug te keren? Bovendien geldt die terugkeeroptie niet voor alle vertrekkende jongeren: er is immers een impliciete leeftijdsgrens. Iemand die bijvoorbeeld op 11-jarige leeftijd met zijn familie vertrekt en later wil terugkeren, kan dit gewoon niet. Door de tijdsimiet van vijf jaar moet hij immers terugkeren vóór zijn zestiende, en dan is hij hier nog schoolplichtig. Dan kan hij dus onmogelijk voor zijn eigen onderhoud instaan. De maatregel gaat dus al enkel op voor plus-13-jarige vertrekkers.

Lijfstraffen

Die onzorgvuldige formuleringen en de nauwelijks verholten migrant-vijandige toon zijn trouwens de voornaamste karakteristieken van de hele PVV-nota. Het begint al met hun definitie van het begrip migrant: "Een groep mensen met een levensstijl die totaal (kursivering Veto) van de onze verschilt. Het gaat veelal over Noord-Afrikanen en Turken die omwille van de taalbarrière, exotische leefgewoonten en vooral religieuze samenleving (sic). Ze houden dan ook strak vast aan hun traditionele levenswijze. Dit wekt vaak grote wroef bij de autochtone buurtbewoner." Vooral de islam moet het ontgelden. Naast een grote groep 'gewone' islamieten ontwaart de PVV "een beperkte groep van islamistische integristen die zich met klem verzetten tegen elke aanpassing aan onze Westerse cultuur en de taal van de revolutie preken."

Als de PVV het heeft over het gewone leven van de migranten worden ze zelfs ronduit simplistisch, en soms gewoon plat. Het is toch vreemd volgende 'wijsheden' in een officiële partij-nota te moeten lezen: "Steeds meer Marokkanen en Turken gaan over tot de aankoop van een eigen woning. Voornamelijk uit zucht naar grotere bestaanszekerheid - niemand kan hen dan nog buitenzetten - vaak ook omdat ze anders zeer moeilijk een huis vinden dat groot genoeg is om het gezin te herbergen"; "De Belgische bevolking neemt het niet dat migrantenouders vaak geen of weinig toezicht uitoefenen op hun kinderen"; "Uit eigene beweging zullen zij geen verbouwingen ondernemen, te meer daar het vrij duur is en zij nog sparen voor een huis in het thuisland."; "het huwelijk is eerder een kontrakt dan een verbintenis uit liefde"; "hun klasgenoten krijgen zakgeld, kiezen hun eigen kleren (jeans...), mogen roken en alcoholische dranken drinken en kiezen zelf hun huwelijkspartner" en "leraren en politie zo vinden zij, treden niet streng genoeg op (geen lijfstraffen), zodat de ouders dus zelf de teugels strak in handen houden". Op welke wetenschappelijke studies de nota zich voor dergelijke uitspraken baseert, is niet onmiddellijk duidelijk.

Islam

Voor de cultuur van de migranten brengt de PVV trouwens expliciet geen respect op. De PVV beweert integratie na te streven, maar wil in feite gewoon een haast volledige assimilatie: "De migrantenbevolking moet zich aanpassen aan de waarden en de leefgewoonten van de autochtone bevolking en niet omgekeerd" en "Integratie veronderstelt een dubbele beweging, enerzijds een zich openstellen naar de andere toe, anderzijds een instemmen door de anderen opgenomen te worden in een reeds bestaand geheel en zich aan dat geheel aan te passen". Migrant, zo lijkt de redenering van de PVV te zijn, moeten eerst zo veel mogelijk gelijken op 'gewone' Belgen. Dat is volgens de PVV nu duidelijk nog niet het geval. Daarom ook weigeren ze peritinent gemeentelijk stremrecht aan niet-EG-buitenlanders, sluiten ze het openbaar ambt voor hen af, moet het islam-onderrecht door Belgen gegeven worden...

Wat het gemeentelijk stremrecht betreft, neemt de SP ongeveer hetzelfde

REDAKTIONEEEL

Migranten

Traditionele partijen hebben het nog steeds moeilijk met migranten. Het suksevolle simplisme van het Vlaams Blok heeft hen wel bewust gemaakt van het probleem, maar een principiële discussie durven zij nog steeds niet aan: zij zijn bang van een elektorale afzaffing.

De SP-nota is hiervan een sprekend voorbeeld. Als die partij haar praktijk zou afstemmen op haar socialistische ideologie, zouden migranten het goed hebben. Socialist, zo meenden wij steeds, lopen als geen ander op met principes als internationale solidariteit, verdediging van sociaal zwakkeren en pluralisme. In werkelijkheid is de SP echter helemaal niet pluralistisch: zo verbiedt SP-burgemeester Termerman van Gent aan moslim-meisjes hun religieus verplichte hoofddoek te dragen. Het traditionele 'rode bastion' Antwerpen is de thuisbasis van het Vlaams Blok, waar ze uitgegroeid is tot de derde grootste partij. Dit impliceert dat het gemeentelijk beleid van de socialisten op het gebied van migrantenwerking er bijzonder slecht was.

standpunt in: dit kan niet. Stremrecht is enkel voorbehouden aan 'burgers'. Terwijl migranten, volgens de SP-filosofie, 'medeburgers' zijn. Medeburgers zijn dan personen die alle economische en sociale rechten hebben, maar geen enkel politiek recht. Die zijn dan weer voorbehouden voor de burgers. De SP streeft er wel naar om op termijn van alle medeburgers echte burgers te maken, daarom ook dat de mogelijkheid tot naturalisatie zo gemakkelijk mogelijk moet worden. Alleen laat men - waarschijnlijk bij wijze van compromis met de meer progressieve socialisten - een opening bestaan in verband met stremrecht: "zin voor evaluatie en bijsturing, zodat de deur naar gemeentelijk stremrecht tesamen met de EG-ers open blijft".

Die socialistische positiebepaling komt voornamelijk voort uit deze fundamentele opstelling van de SP: "een samenlevingsprobleem is volgens ons in de eerste plaats een sociaal probleem." De politieke aspecten worden op die manier automatisch naar het tweede plan gedrukt. Impliciet geeft de SP echter toe dat het migrantenvraagstuk een politiek vraagstuk is. Verder vinden we in de nota nog een flink aantal bezinnende en semi-psychologische pagina's over hoe de mensen tegen 'het vreemde' aankijken (met holle frazen als "processen die men niet zomaar kan bruskeren maar waar een begeleiding, begrip en een zekere mate van tolerantie noodzakelijk zijn"). Gelukkig noemen de socialisten ook een aantal zere plekken bij naam: het Vlaams Blok moet het expliciet ontgelden.

Klokkengelui

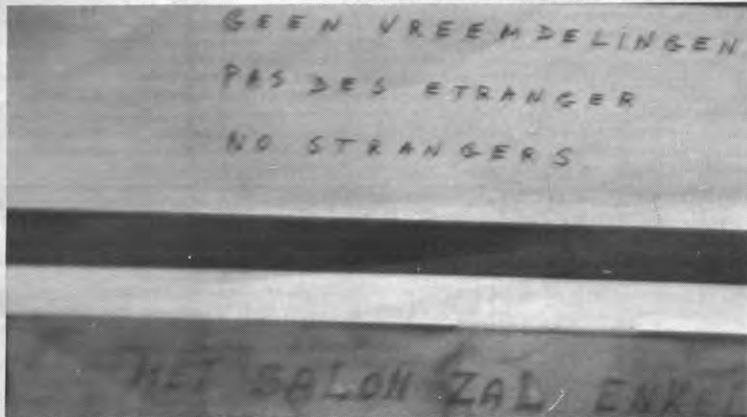
Zo stelt de nota: "In de veroordeling van het Vlaams Blok is de SP ongenueanceerd: zij verwerpt met klem het extreem-rechtse, ondemokratische gedachtegoed van die partij. (...) Het gaat her niet om een uniek feit in de geschiedenis. De lessen uit het verleden moeten ons voor gedachten staan en waarschuwen voor de enorme risico's van wat er gebeurt." De SP belooft dat het Vlaams Blok te bestrijden. De "lessen uit het verleden" verwijzen bijzonder duidelijk naar de toestanden uit het Driete Reich, een vergelijking die peritinent is, maar waarmee het Vlaams Blok waarschijnlijk niet zal kunnen lachen.

Even duidelijk en gefundeerd is de eis van de SP dat migranten een plaats moeten krijgen in het openbaar ambt. Dit heeft verschillende voordelen: een daling van de werkloosheid (de Staat is de grootste werkgever), maar ook een betere integratie van de migranten. Hun eis om de wet op het racisme en de xenofobie beter toe te passen is echter reeds bij voorbaat dode letter. Die wet is namelijk zo schabouweeljk opgesteld, dat men de wettelijk zal moeten veranderen om enig positief effect te krijgen.

Zo'n halfslachtige houding kenmerkt al te dikwijls de SP-nota: men weigert zich uit te spreken over de 'sluierdiscussie', men schuift de stremrecht-discussie voor zich uit, men praat over integratie maar zegt toch maar dat "religieuze gewoonten van de Moslims kunnen een aantal problemen stellen, zoals (...) de implanting van moskeeën." Regeringspartijen hebben het blijkbaar vaak moeilijker helder en concreet hun voorstellen te formuleren.

Walter Pauli

NIET VOOR VREEMDELINGEN

De wet tegen racisme en xenofobie, die door politici vaak geprezen wordt, helpt in werkelijkheid meestal geen zier. Een typisch voorbeeld hiervan vonden we bij Coiffeur Hubert, Krakenstraat 7. Hubert verhuurt kamers, maar die zijn "niet voor vreemdelingen". Het bordje hangt er al maanden, en tot nu toe is er nog helemaal niet op gereageerd. De Leuvense politie komt regelmatig voorbij het huis, maar laat de zaak eveneens ongemoeid. Dat is bijzonder merkwaardig, want zo'n bordjes zijn onwettig. Volgens de wet is het namelijk zowel strafbaar "publiciteit te verlenen aan zijn voornemen tot discriminatie" als over te gaan tot "discriminatie bij dienstverlening of levering van

goederen". Dit bordje valt onder beide wettelijke beperkingen. Racistische bordjes (in de aard van *Interdit aux Nord-Africains*) komen al lang niet meer voor, juist omdat ze zo gemakkelijk strafbaar zijn.

De meeste verhuurders zijn trouwens slauer: zij verhuuren hun kamers gewoon niet aan buitenlanders, zonder dat openlijk aan hun venster te afficheren. Dat is even racistisch, maar niet strafbaar. In de Krakenstraat vindt men het echter nodig om aan heel Leuven bekend maken dat er geen Marokkanen of Ghaneezen welkom zijn. Zoets is strafbaar en wij hopen dat dit ook gebeurt. Geen enkele vreemdeling moet zo'n openlijke belediging nemen. (WP)

PIERRE - Friends, Belgians, countrymen, lend me your ear: ieder year organiseert de afdeling Engelse literatuur een toneelvoorstelling. In de pit van de winter koos men daarom voor "A midsummer night's dream" van die ouwe Sjetskijer. Het steeds wisselend gezelschap van student-akteurs zorgt meestal voor een erg hedendaagse interpretatie van zijn klassiekers. Vooral Parijs-Roubaix belooft very spannend te worden. In Leuven vind de première plaats op the continent. Komt seen, komt kijken, in Auditorium Minnepoort, Koning Albertlaan 52 op dinsdag 5 en Woensdag 6 december om 20 u. Kaarten zijn te verkrijgen bij Info en Onthaal, Old Markt 13.

Stekelbees brengt Bubbels

Pijn, honger en dorst

Van het Gentse Oud Huis Stekelbees zijn we geen kindertheater gewend in de gangbare betekenis van het woord. Hun producties vallen minstens evenzeer in de smaak bij een volwassen publiek. *B is A in Bubbels*, hun meest recente werk in een regie van Guy Cassiers, is merkwaardiger dan ooit. Taal vormt het thema van de moeilijke, maar erg goede tekst van Willy Thomas. Eerder dan om een intellectuele reflectie, gaat het om de verwondering over de meerduidigheid van vanzelfsprekende taaluitingen. Of een kind door dit boeiend taalspel geraakt wordt, blijft echter erg twijfelachtig.

Het meest merkwaardige aan *B is A in Bubbels* is volgens de makers zelf het werkproces: de produktie werd immers opgestart vanuit de twee actrices. Aan de Donder en Jacqueline Kaptein, wat in wezen erg ongewoon is. Zij hadden een werkopdracht van Oud Huis Stekelbees aanvaard rond de literair-historische figuur van Kaspar Hauser. Hauser, een sprakeloze vondeling die zestien jaar

lang opgesloten zit, wordt plots gekonfronteerd met mensen, maatschappij en taal.

Die konfrontatie valt ook B te beurt. Vanuit de duisternis bij de aanvang van de voorstelling klinkt de broze stem van een kind dat zichzelf niet iemand noemt, maar iets. Ze kan immers geen woorden maken van letters, geen zinnen van woorden. Ze vraagt zich af: "Als ik kon spreken, zou ik dan gelukkig kunnen zijn?" Een vraag naar de macht van het woord, een macht die B niet als haar medespeler A wil bezitten omdat ze erin geloof. De stem zinkt weg in een fragment uit de *Matteïspassie* van Bach en het geometrisch opgebouwde decor wordt langzaam zichtbaar.

Aap

B verschijnt. Ze kijkt, maakt scherpe geluiden, beweegt krampachtig, alsof ze last heeft van stuipreukingen. Ze kraait als een aap en produceert geluiden door het decor te bespelen. "Zij maakt muziek, alles is haar instrument", zegt A in haar eigen babbeltaal, en: "Zonder mij bestond ze niet". A vindt zichzelf de beste van de wereld. Ze staat immers aan het begin van het alfabet en vindt haar dominantie tegenover B gerechtvaardigd. Ze zet stoppen op de

oren van B, zodat die volledig afgezonderd is van A's zelf gekreerde taalruimte. Ook deze babbeltaal lijkt dus, net als de gewone taal waartegen A zich verzet, een machtig instrument.

Alles verandert wanneer A in één van haar kattie gevechten met B haar voet omslaat en niet meer kan bewegen. Die lichamelijke handicap heeft een weerslag op haar dominante machtsgevoel: A blijkt B nodig te hebben. Ze bevrijdt B van haar oorstopping. "Mijn letterleger geeft het op. A heeft afgedaan."

"Pijn, honger en dorst", dat zijn de eerste woorden die B leert. Terwijl B meer en meer vertrouwd raakt met A's babbeltaal, weigert A haar huidige identiteit te behouden: ze wordt opnieuw Sarah, zoals in de gewone taal. Bellebabbeline is B's nieuwe naam. In haar pril extasiem geloof te dat ze met woorden alles kan. Dat ze daardoor haar uniciteit is kwijtgeraakt, blijkt haar geen zorg. "Vroeger kon je voelen, alle geluiden maken, dingen die niemand kan". Die zuivere oorspronkelijkheid is ze nu kwijt. Ze is "gewoon een mens", en zo zint nu haar.

Pas nu, naar het einde van de voorstelling toe, komen we te weten dat Bellebabbeline een vondeling is. "Ik hou van mijn kind, hou jij ook van haar", luidt de brief van haar ongekende moeder. Dit 'houden van' wordt uiteindelijk ook gekoncretiseerd in de lichaamstaal. De twee meisjes zitten samen onder de wip, stoeiend, genietend van elkaars warme lichaam.

Sober

B is A in Bubbels stelt boeiende vragen over de manier waarop een gevoel of abstract idee gevat wordt in taal. Wanneer je pijn voelt, overal en nergens, is dat dan verdriet? Kan je iemand leren weten? Is slapen dood? Wat is vals? Wat echt? Kinderen, uiteindelijk toch het primaire publiek van Oud Huis Stekelbees, worden ertoe aangezet na te denken over de taal die voor hen elke dag nog rijker wordt.

Het stuk kent echter het specifieke probleem van voorstellingen die zich richten naar alle leeftijden: er wordt te veel verondersteld voor een kind, te weinig voor een volwassene. Voor een kind is de voorstelling bij momenten niet concreet genoeg en te weinig levendig: er gebeurt niet echt veel op de scène, er wordt vooral gesproken. Voor een volwassene blijft het geheel te mager, ondanks de interessante denkstof die aangeboden wordt. Toch maken deze gebreken de voorstelling niet minder eigenzinnig. Mede door zijn soberheid en de opvallend goede acteursprestaties blijft je tijdens het kijken, ongeacht je leeftijd, verrast glimlachen.

Sigrid Bousset

B is A in Bubbels is te zien in 't Stuc op do 30/11 en vr 1/12, telkens om 20.30 u.

Fransen experimentele film in het Stuc Miljoenen beelden komen op je af

Film is terug in, bioscopen worden opnieuw druk bezocht, filmfestivals krijgen - ook en vooral in de media - veel aandacht, en videoteken schieten als paddestoeien uit de grond. Zelfs de Belgische film heeft het erf van een Westvlaamse boerderij omgeleid voor een Amerikaans sneeuwlandschap. Het aanbod van 'populaire' films is zo groot dat de *experimentele* film, het enfant terrible van de filmkunst, morsdood lijkt. Met een maandelijkse filmreeks probeert het Stuc, hét cultuurcentrum van Leuven, het tegendeel te bewijzen.

Frans: *La Ciotat* verschilt van de andere films: regisseur Rose Lowder heeft door het in elkaar monteren van verschillende sekwentiegedeelten een studie van 'beweging' gemaakt, die bijna zindert van sensualiteit.

Toch hebben deze films duidelijk gemeenschappelijke kenmerken. Ze willen de toeschouwer raken zonder te werken met een 'beeldverhaal', een plot. Een zeer opvallend voorbeeld hiervan is *Mansfield K*. De tekst van de Amerikaanse schrijfster Katherine Mansfield wordt vergezeld van beelden die allerminst een illustratie zijn van het voorgerezen. Wel moeten deze beelden door kleur, licht, lijnen, hoeken en ritme als het ware de kijker begeleiden en helpen de sfeer van het vertelde te volgen. Ook in *Cruises* vinden we hetzelfde terug. In deze film van Cécile Fontaine zien we een montage van archiefbeelden die betrekking hebben op cruises, water, vakantie of familie. Om de associaties beter te doen uitkomen heeft Fontaine bovendien kollages gemaakt van de fotogrammen (beelden) afzonderlijk, wat vaak humoristische situaties creëert.

Kijken

Hoewel de regisseurs zeker met verschillende uitgangspunten werken, vertonen de films stuk voor stuk fantastische beelden. Die beelden zijn echter niet altijd even gemakkelijk 'grijpbaar'. Ze worden bovendien met een ritmische, soms duizelingwekkende snelheid op de toeschouwer losgelaten. Hij wordt dan ook verondersteld de verwachtingspatronen van de 'populaire' cinema van zich af te zetten en deze films onbevooroordeeld te beleven. Er is geen ballast van plot, personages of ontknoping, waardoor het zuiver zintuiglijk spel kan bekoren via beeld en geluid. Nog meer dan bij andere films wordt de kijker uitgenodigd tot kijken, kijken naar de details, het geheel, het vervolg, het lege, het volle, het warme, het koude.

Door de programmatie van experimentele films wil het Stuc de belangstelling voor dit genre terug aanwakkeren. De experimentele film heeft inderdaad heel wat moeilijke tijden beleefd. Eén van de belangrijkste oorzaken was zeker de opkomst van de video in de jaren '80 en de fascinatie voor dit nieuwe medium. Deze concurrentie blijkt ondertussen wel overwonnen: steeds meer filmmakers keren terug naar de film, onder andere omwille van het belang van de context (de krookroep van de bioscoopzaal), de grotere rijkheid van de cinematografie en de steeds verbeterende kwaliteit van de beelden.

Krook

Het combineren van verschillende elementen komt trouwens wel meer voor in deze films. In *Log Abstract* van de in Amerika geboren Scott Hammen alterneren de bijna liefelijke beelden van een gezin telkens met onvatbare beelden van reflecties en patronen. Ook *Scenes de la*

Wilfried Poelmans
Donatienne Brasseur

't Gebroed

MIJNZOETJE JUNIOR

van Pjeroo Roobjee
regie: Jan Decler

EEN KOMEDIE

met Stany Crets, Ineke Geerts, Walter Michiels, Filip Peeters, Marcel Royaards, Ann Pira, Karlijn Sileghem, Joris Van Dael

Romeo Mijnzotetje wil acteur worden. Dit zint géenszins zijn vader, de pooier Hyppolyte en diens melancholieke vrouw, Nectarine. Tegen alle wetten van goede opvoeding in, verlaat Romeo de geborgenheid van zijn thuis voor een onzekere acteursbestaan in een tweederangstheater. Maar als bij toeval wacht hem daar niet enkel de rol, maar eveneens de vrouw van zijn leven. Wordt de actrice en sprookjeskoningin Hymena de zijne? Kent hij de grote roem? Zal hij de weerstand van pa en ma overwinnen?

dinsdag 12 en woensdag 13 december om 20.30 u

Stadsschouwburg Leuven

res. 016/22.21.13

(50 % korting voor CJP - 150 fr. i.p.v. 300 fr.)

GEEN BELANGSTELLING

Na de Tweede Wereldoorlog verdween de Franse experimentele film lang in de anonimiteit. De oorzaak was de organisatie van het filmbedrijf. De Amerikaanse cinema, als industrieel en commercieel fenomeen, dwong de alternatieve regisseurs immers tot het creëren van eigen produktie- en distributiekanalen zoals de 'New American Cinema'. Op het einde van de Europese (Frans-Duitse) periode in de jaren '20 verschoof het zwaartepunt van het experiment dan ook naar de VS.

Het Franse systeem daarentegen stond altijd open voor jongeren en vernieuwing, zodat de Franse experimentele filmmakers geen nood hadden aan een eigen forum en zich dus niet duidelijk moesten profileren. De behoefte bestond bij de meesten van hen trouwens niet. Ze schitterden dan ook door afwezigheid op het jaarlijkse 'Internationale festival van de Experimentele Film' in Knokke (1949-1975). De Franse filmbladen vertoonden een gelijkaardige trend: ze hadden vooral oog voor de Nouvelle Vague.

De Franse films stonden duidelijk niet meer in de belangstelling, hoewel er ook na '45 nog honderden films gemaakt werden in Frankrijk en in de rest van Europa.

Geleidelijk vormden zich echter weer bewegingen als het Lettrisme (rond Jean-Isidore Isou en Maurice Lemaître) en de 'Groupe de Recherche sur l'Image'. De Nieuwe Realisten of 'Collectif Jeune Cinema' waren dan weer weinig homogene groeperingen. Pas sinds het oprichten van experimentele filmkoöperaties in de jaren '70 is het contact met de rest van de wereld weer verzekerd. (DB/PW)

10 jaar Universitaire Werkgroep Literatuur

Eineiverseiteire weirkgreip luturutuur

Het is bekend dat rektor Dillemans de universitaire student graag in een humanistisch kader plaatst. Hij die zijn vakgebied beheerst, maar daarnaast ook nog getuigt van een ruimere intellectuele vorming, moet zowat het droomkind zijn van onze Leuvense universitaire vader. Literatuur, muziek, teater, kortom de 'artes', zijn verruimend voor de geest. Nochtans krijgt de student (met uitzondering van die van Letteren en Wijsbegeerte) er in de auditoria weinig over te horen. Men hoopt dus op een spontane interesse 'na de uren', voor de letteren bijvoorbeeld. Eén van de mogelijkheden om zich in begeleid verband met schrijven en literatuur bezig te houden zijn de cursussen ingericht door de Universitaire Werkgroep Literatuur (UWL). Die bestaat dit jaar tien jaar.

In de eerste jaren was men van start gegaan met de cursus 'Kreatief schrijven', een inleiding in de schrijftechnieken van verschillende literaire genres. De grote bezielende kracht achter dit initiatief en al de andere die nog zouden volgen was de Leuvense schrijver Hans Devroe. Het was een cursus waarbij men mensen vertrouwd wou maken met de rudimentaire technieken van schrijven in het algemeen, poëzie, scenario's, romankomposities, enzovoort. Men besprak gedichten, luisterde naar radiospele en vergat ook zeker het eigen werk van de cursisten niet.

Het was de bedoeling aan schuchtere zielen een forum te bieden waar ze hun eerste geschreven werk konden laten beoordelen door anderen. Belangrijk volgens Devroe is dat ze ermee naar buiten durfden komen en hun schrijverij niet langer vol schroom opbergen in één of andere la. Deze cursus is nu uitgegroeid tot 25 avonden waar met medewerking van deskundigen uit verschillende media en instellingen nog steeds dezelfde doelstellingen nagestreefd worden.

De werkgroep heeft voor zichzelf en voor haar tijdschrift de naam Wel gekozen. Die afkorting ligt voor de hand: voluit heet het Werkgroep Literatuur. Tegelijk wil men ook de symboliek benadrukken. Een 'wel' is een bron en met die naam wil de groep zich behouden voor verstarring. De werkgroep is in die zin universitair te noemen, dat hij in 1980 werd opgericht als een werkgroep van het Stuc, vanuit Kultuurraad. U vond over hun activiteiten bijgevolg ook alles in *Stuc* voor *Stuc*, het tijdschrift van het Stuc.

Na een drietal jaren onder hun vleugels te hebben gewerkt, ging de werkgroep zich als feitelijke vereniging organiseren omdat het Stuc zich vanaf dan vooral zou gaan toelagen op teater (met eigen producties) en video, film en dans. Ze bleven wel gebruikt maken van de Stuclokalen. Die worden ondertussen te klein voor het groeiend aantal cursisten.

Delikaat

Om de cursisten ook een mogelijkheid tot publicatie te bieden werd al vlug het tijdschrift *Wel* uit de grond gestampt. Het eerste nummer verscheen in juni 1983. Vanaf hier evolueerde de werkgroep tot wat hij nu is. Er werden meer cursussen georganiseerd ('Semiotiek' en 'Wandelen door de poëzie' in 1985, 'Krachtlijnen van de roman' vanaf 1986) en men ging ook literaire weekends inrichten. Vanaf dit jaar ging er voor het eerst ook een cursus door 'Hoe schrijf ik een goede thesis en wetenschappelijk artikel'. In tegenstelling tot de andere is deze cursus heel duidelijk en pragmatisch naar het studentenpubliek gericht.

Uit tien jaar ervaring heeft Devroe ook konklusies getrokken wat het lesgeven aangaat. Omwille van de afwisseling streeft men ernaar iedere les met minimum twee lesgevers te begeleiden. De methode is te vergelijken met die van seminaries. Rond de grote tafel luisteren naar de docent, kommentaar leveren en tot een interessante discussie komen. In een tweede deel wordt dikwijls het schrijven zelf geoefend of geëvalueerd men werk van de cursisten. Zoets kan delikaat zijn en daarom moet men heel genuanceerd te werk gaan, aldus Hans

Devroe in het jubileumnummer van 'Wel'.

De werkgroep is doorheen zijn evolutie de band met de universiteit bijna volledig verloren. Terwijl de werkgroep vroeger onder de Kultuurraad van de Leuvense studenten hoorde, is ze nu autonoom. De werkgroep is erkend en gesubsidieerd door het Stadsbestuur van Leuven en het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap, dat symbolisch enkele abonnementen op het tijdschrift nam. De universiteit zelf verleent geen toelage. Een groot deel van de deelnemers aan de cursussen zijn nochtans altijd studenten, hoewel dat aandeel naar beneden gaat. Steeds meer volwassenen die heimelijk iets willen bereiken op literair vlak, of hun jeugdzondes vol heimwee in een kast terugvonden, bevolken de schrijfvondten. Devroe blijft daarom niet minder idealist en zoekt naar jonge belofte. Subsidiering door de universitaire overheid zou de prijs voor studenten nog kunnen drukken. Daardoor zou de werkgroep ook kunnen ingaan op de wens van Devroe om een betaalde kracht in dienst te nemen voor het sekretariaatswerk.

De cursussen van Devroe blijven echter een liefhebberij voor de deelnemers, iets waar ze uit pure interesse naar toe komen. Men zou echter de vraag kunnen stellen of het opzet van Wel - mensen leren een journalistiek degelijk artikel te schrijven, of inzicht te krijgen in scenario's - ook niet binnen het universitaire curriculum moet bestaan. In richtingen als Germaanse en Romeanse Filologie en Kommunikatiewetenschap zijn er inderdaad reeds initiatieven in die zin, maar toch kiest de universiteit vaak nieuwe vakken die de studenten beter moeten wapenen voor de arbeidsmarkt: informatica, bedrijfsconomie, boekhouden, ...

Bart Van Herck

Wie van de twee is het grootste licht: Paul Jambers (links) of Lode van Outrive (rechts)?

(Foto Hendrik Delagrange)

Europees Parlement over studenten

Allen verhuizen

Lode Van Outrive, professor in de criminologie aan de KUL en ook nog SP-Europarlementlid, houdt zich tegenwoordig ook in die functie bezig met studenten. Niet dat hij meer les geeft of op kantussen te zien is - daar heeft een Europarlementariër doorgaans geen tijd voor - maar ambtshalve is hij in Straatsburg verslaggever van de Commissie Juridische Zaken en Rechten van de Burger van het Europees Parlement. Die commissie is momenteel belast met het opstellen van - even ademhalen - "een ontwerp-advies aan de Commissie voor Jeugd, Cultuur, Onderwijs en Sport over het voorstel van de Commissie van de Europese Gemeenschappen voor een richtlijn van de Raad inzake het verblijfsrecht van studenten". Alleen al de terminologie doet vermoeden dat het omzet van zo'n voorstel in een wet of dekreet niet eenvoudig zal zijn. Maar het is alleszins interessant dat er aan gewerkt wordt.

Europa lijkt steeds meer impact te zullen krijgen op ons leven. De lidstaten van de Europese gemeenschap hebben namelijk afgesproken tegen '92 alle nodige regelingen te treffen om het vrij verkeer van goederen en diensten tussen de verschillende lidstaten te kunnen realiseren. 'Onderwijs' is één van die diensten, en niet de minst belangrijke. Die band met het onderwijs blijkt ook uit de openingspeeches van rektor Dillemans, waarin de aandacht aan de Europese eenwording elk jaar toeneemt.

Internationale uitwisselingsprogramma's als Erasmus bevorderen vanzelfsprekend de internationale mobiliteit. Alleen, Erasmus heeft nog steeds een zeker 'toeristisch' karakter: de studenten verblijven slechts enkele maanden, maximum één academiejaar aan één andere

Europese universiteit. Een volgende en logische stap is echter dat men in Europa vrij kan kiezen waar men een volledige universitaire studie kan aanvatten. Dat Belgische landbouwingenieurs hun diploma halen in Wageningen, of Franse historici hun opleiding volgen in Heidelberg.

Gepensioneerd

Deze visie gebruikt de Europese Commissie dan ook expliciet in haar argumentatie om de bestaande richtlijnen aan te passen. Zij stelt bovendien voor om de regeling van het verblijfsrecht voor studenten niet afzonderlijk te behandelen, maar integendeel te integreren in een globaal ontwerp dat het verblijfsrecht regelt voor studenten, gepensioneerd en andere burgers.

Partner

Ook op andere domeinen kunnen problemen rijzen. Europese arbeiders hebben recht op gezinshereniging. Bij studenten is dat echter niet evident. Bij studenten komen immers nogal veel 'alternatieve' samenlevingsvormen voor. Ongehuwd samenwonen is bijvoorbeeld een in veel Europese landen algemeen voorkomende praktijk, die daarom nog niet juridisch erkend wordt. Een student zou in die redenering bijvoorbeeld wel zijn echtgenote, maar niet zijn lief mogen meenemen naar het buitenland. Zeg nu zelf, een uiterst oncomfortabele situatie.

"Hier stuit je dan op het ongelofelijke konservatisme van de parlementsleden", meent Van Outrive. "Er zijn zelfs heel wat oudere socialistische die hiervan helemaal niet moeten horen. Gelukkig heb ik hierin steun gekregen van Karel de Gucht van de PVV. We hebben een regeling uitgewerkt waar de meeste kollega's niets tegen kunnen inbrengen: overal hebben we de term 'echtgenoot' vervangen door 'de door de betrokken lid-staat administratief of juridisch erkende duurzame levenspartner'. Zowel de conservatievere Italianen als de meer progressieve Denen kunnen zonder gezichtsverlies met deze formulering akkoord gaan."

Naast verschillende vrij ingewikkelde juridische complicaties - die echter in de grond slechts 'details' zijn - kan zo'n groeiende Europese eenmaking ook écht ernstige nadelen hebben. België is bijvoorbeeld één van de enige landen in Europa waar er nog geen enkele vorm van Numerus Clausus (NC) bestaat. In een vraaggesprek met het weekblad Knack heeft minister van Onderwijs Coens echter toegegeven dat wij na '92 de facto verplicht worden een zekere vorm van NC door te voeren, omdat wij anders "overspoeld" dreigen te worden door studenten die in andere Europese landen uit de boot zijn gevallen. En België mag tegenover hen geen strengere maatregelen toepassen dan tegenover de eigen studenten. Na enkele veroordelingen voor het Europees Hof is Daniël Coens blijkbaar een beetje voorzichtigter geworden.

Erik Paredis
Walter Pauli

ORGEL - Op dinsdag 28 november kan u in de Sint-Jan-De-Doper-Kerk naar een recital gebracht door H. Verschraegen (orgel) en H. Debeure (hobo en barokfluit), georganiseerd door de Kultuurcommissie van de KU Leuven. Voor dit concert zijn er een heleboel vrijkaarten die je kan afhalen op de dienst Informatie en Onthaal in de Hallen. Kwestie van nog eens wat volk naar de kerk te krijgen.

Helden kunnen er ook gewoon uitzien: als een professor bijvoorbeeld of als een sympathieke legerofficier. In strips is alles mogelijk.

Blake en Mortimer doorgelicht

'Het gele teken' voor groentjes

Samen met *'De avonturen van Kuifje'* vormt *'De avonturen van Blake en Mortimer'* ongetwijfeld de stripeerks sinds de Tweede Wereldoorlog het meeste impact heeft gehad op opeenvolgende generaties stripelezers. Vooral *Het gele teken* blijft fascineren: het teken zelf, de cover van het album (de bakstenen muur) en bepaalde tekeningen zijn zo bekend dat ook vele niet-kenners ze kunnen thuisbrengen. Ook vandaag nog vindt deze reeks onverminderd haar weg naar de liefhebbers van de betere strip. Een tendens die zeker gestimuleerd wordt door de erg verzorgde herdruk waaraan uitgeverij Blake & Mortimer (sic) momenteel werkt: alle verhalen worden opnieuw ingekleurd en geletterd, en uiteindelijk ook fatsoenlijk vertaald. In de slipstream van deze hernieuwde belangstelling zijn onlangs ook twee boeiende boeken verschenen, die belang en sukses van deze reeks trachten te situeren en te analyseren.

Zoals wel meer tekenars is ook Edgar Pierre Jacobs, de geestelijke vader van *Blake en Mortimer*, nog medewerker geweest van Kuifje-tekenaar Hergé. Die hield zich rond 1943 bezig met het herwerken van de eerste avonturen van *Kuifje* voor uitgave in kleur. Omdat Hergé zich toen nog niet voldoende vertrouwd voelde met het werken met kleuren, zocht hij hiervoor een bekwaam

medewerker. Zijn oog viel op Jacobs: Jacobs' opmerkelijke kleurengebruik in diens eerste verhaal, *De 'U' Straal*, was Hergé immers niet ontgaan.

Tot 1965 leverde Jacobs elke 2 à 3 jaar een nieuw verhaal af. Vanaf dan verliep alles heel wat moeizamer: Jacobs kampte met persoonlijke problemen (vertrouwenskrisis?), en het duurde tot 1977 vooraleer het eerste deel van *De*

moeten zijn, opdat het album tegen eind maart in de winkels ligt. Op onze vraag of anderszins album voltooien moeilijk werken is, antwoordt De Moor: "Het is niet moeilijk maar toch ook niet gemakkelijk. Mensen als Hergé, Martin, Jacobs of ikzelf hebben toch allemaal min of meer dezelfde tekentek, zodat zo'n opgave ergens neerkomt op stijlkenis. Vermits het verhaal al helemaal op papier stond, is het dus alsof ik een album maak met een scenarij. Jacobs had bovendien al enorm veel dokumentatie aangelegd — iets teveel zelfs, zodat ik eruit moet selecteren — en dat is natuurlijk massa's werk uitgespaard. Voor het overige word ik gekonfronteerd met specifieke problemen die ik ook bij mijn eigen strips zou hebben."

"De verwachtingen zijn natuurlijk hooggespannen," aldus nog De Moor, "maar de eerste reacties zijn toch positief. Ik heb mijn uiterste best gedaan om een stijlbreuk tussen het eerste en het tweede deel te vermijden. Daarom heb ik al die albums nog eens onder de loep genomen, en getracht een eigen ritme te leggen in de figuren. Zoals verkrijg je niet door écht te kopiëren uit de vorige albums, dat zou geforceerd overkomen." (MK)

3 formules van prof. Sato in album werd uitgebracht. Binnenkort verschijnt het tweede deel.

Storend

Het (blijvende) sukses van *Blake en Mortimer* kan enige verbazing wekken. Het eerste lezerspubliek van Jacobs bestond immers uit wat men de 'weekbladgeneratie' zou kunnen noemen: vooral jongeren, die in de jaren vijftig nog van week tot week meeleefden met de belevenissen van hun favoriete helden, a ratio van 1 à 2 pagina's per aflevering. Bladen als *Tintin* en *Spirou (Robbedoes)* werden gebruikt op enkele honderdduizenden exemplaren, een tienvoud (!) van de huidige oplage. Televisie maakte (nog) geen deel uit van de jongerenwereld. Nogal wicdes dat men Jacobs' universum toen veel gemakkelijker aanvaardde dan nu het geval zou zijn.

De naar stripnormen belachelijk lage produktiviteit van Jacobs, nauwelijks 11 (elf) albums in een carrière van ruim 40 jaar, zou een eerste tegenindicatie kunnen zijn voor de populariteit van de reeks. Ook het gemoraliseer op het einde van elk verhaal en het gebruik van overdadig veel tekst komen tegenwoordig ouboulig over. Tenslotte kan men niet ontkenen dat Jacobs, evenals Hergé, zeker wel een begaafd, maar toch geen uitzonderlijk tekenaar was. Zijn figuren komen nogal statisch over, wat vooral bij sommige aktiescènes wel eens storend werkt. Als stripmonument is Jacobs echter meer dan het bekijken waard. Het is dan ook vreemd dat hij, in tegenstelling tot Hergé, tot voor kort zo goed als onontgonnen terrein is gebleven. Recent zijn er gelukkig twee uitstekende werken verschenen die aan dit euvel verhelpen.

Moraal

In *Blake, Jakobs et Mortimer* gaat de Franse journalist Lenne uit van Jacobs' obsessie voor details. Jacobs streeft voortdurend geloofwaardigheid na. Vandaar dat perfektionisme, die obsessie voor authenticiteit in de details, want het imaginaire functioneert des te beter naarmate het beter ingepast wordt in een realistisch kader. Ook het allerkleinste detail draagt volgens Jacobs bij tot de 'indruk van echtheid' bij de lezers. Daarom zijn ook de wetenschappelijke beschrijvingen van allerhande futuristische uitvindingen doorheen de cyclus erg gedetailleerd. Ondanks het minutieuze voorbereiden van zijn verhalen, heeft Jacobs toch een aantal keren enorm geblernd. Hij tekende Engelse auto's met het stuur links, liet Mortimer een boek ondersteboven lezen.

Jacobs' personages zijn duidelijk ook traditioneel uitgewerkt. Enerzijds de (perfekte) helden, anderzijds de eeuwige antagonisten: Francis Blake en Philip Mortimer, personificaties van het Goede, versus kolonel Olrik, symbool van het Kwaad. Zij hebben geen psychologie, enkel een karakter dat niet evolueert, en primaire drijfveren. Lenne besluit: "Ondanks het primaire manicheïsme van de strips in de jaren 50/60, tonen de albums van *Blake en Mortimer* toch een wereldbeeld dat de simplistische morele

kriteria van die tijd ver overschrijdt." Jacobs' bewondering voor de Olrik-figuur is daar een mooi voorbeeld van. Olrik als de gentleman-boef wint immers steeds meer de sympathie van de lezer. 'Politiek' gezien stelt Jacobs inderdaad de geïviseerde, traditionele orde tegen een totalitaire orde en waarschuwt telkens weer voor de Grote Katastrofe; die kan maar vermeden worden door zekere waarden te kultiveren. Die boodschap is misschien verdedkt aanwezig, maar daarom nog niet minder moraliserend.

Rioul

Terwijl Lenne zich vooral concentreert op het mens- en wereldbeeld van Jacobs, richt Jean-Paul Dubois zich in *Un livre, une œuvre* meer op de structurele en tekenspekten van diens verhalen. Eerst maakt hij ons wegwijs in het oeuvre van de tekenaar, en beklemtoont hiermee het belang van Jacobs' opleiding voor teater en opera. Jacobs beschouwt zijn strips als een soort getekende opera's. Dit verklaart niet alleen de klassieke opbouw van de verhalen, maar op tekentechnisch vlak ook zijn voorliefde voor een erg teatrale mise-en-scène, met een zekere aksentuering van houdingen en close-ups. Hij versterkt effecten om zeker te zijn van hun impact, opdat het publiek op de laatste rij niets van het spektakel mist.

Vervolgens onderzoekt Dubois of de *Blake en Mortimer*-cyclus het label 'oeuvre' wel hard kan maken. Jacobs heeft zijn universum allereerst zeer coherent opgebouwd, en de albums van de cyclus voldoende binding met elkaar gegeven. Hij voert een aantal personages meermaals op. Ook de eenheid kwa gekozen thema's valt op. Verder keren enkele elementen — Dubois noemt ze "Jacobianisme" — in haast elk album weer. Jacobs' fascinerend voor het ondergrondse is hiervan ongetwijfeld het bekendste voorbeeld: ondergrondse schuilplaatsen, geheime bases, grotten, riolen, labirynth van gangen. Als 3-jarige knaap is Jacobs in een 7 meter diepe put gevallen, waaraan hij een fiks trauma heeft overgehouden.

Mu

Voor de analyse van de personages beperkt Dubois zich tot het strikt noodzakelijke. Wel maakt Dubois nog een interessante vergelijking tussen de rol van de nevenfiguren bij Jacobs en Hergé. Bij *Kuifje* keren die figuren regelmatig weer doorheen de reeks en geven zo ekstra kleur. Ze staan in voor de komische noten, de rustpunten in de opbouw van de plot, en zijn dus van minder belang voor het verloop zelf. Bij Jacobs daarentegen is enkel hun rol belangrijk (een demonische geleerde, een politie-inspecteur), zodat er eerder sprake is van personages of types dan van personen. Daarom ook worden die rollen door steeds andere 'akteurs' gespeeld.

Rechtvaardigen al deze elementen het etiket 'oeuvre'? Dubois antwoordt genuanceerd: er kan over gediskussieerd

worden. Ondanks voornoemde kwaliteiten heeft Jacobs wellicht de pech dat zijn meesterwerken *Het geheim van de Grote Pyramide* en *Het gele teken* in het begin van de cyclus vallen. In de latere albums is het originele er wat af, Jacobs relatieveert wat te weinig en valt nogal eens in herhalings.

Vervolgens gaat Dubois over tot het uitpluizen van zo'n meesterwerk: *Het gele teken*, een perfecte combinatie van politieroman en SF. Onder andere het gele teken zelf (de Griekse 'mu'), de cover van het album en Jacobs' gebruik van dokumentatie komen aan bod. Het verhaal dankt zijn homogeniteit, ritme en mysterieuze sfeer in grote mate aan zes reeksen details, die doorheen het album ontwikkeld worden: het frekwent werken van het gele teken zelf; de dialogen en kommentaartekstjes; de herhaalde subtile verwijzingen naar het vorige album, *Het geheim van de Grote Pyramide*, waarin de sleutel tot het mysterie vervat zit. Verder de rol van de pers en van professor Septimus, als archetype van de miskennde, gekke geleerde, en tenslotte de indikaties zelf van Septimus' paranoïde gedrag. Jacobs plaatst deze details kwasi-nonchalant maar vooral zeer geraffineerd doorheen het album. Pas achteraf blijkt dat ze allemaal hun belang hebben.

Kleur

Tenslotte gaat Dubois wat dieper in op enkele technische aspecten. Allereerst Jacobs' gebruik van tekst, dat soms overdadig aandoet, maar eigenlijk vooral zijn unieke, zeer persoonlijke stijl tekenen. Hij gebruikt het recitatief niet enkel zoals de meeste tekenars om een diskontinuiteit in tijd of ruimte te overbruggen, maar ook om mee de sfeer te bepalen en bepaalde emoties van de personages weer te geven.

Op tekentechnisch vlak wordt Jacobs doorgaans beschouwd als een adept van de zogenaamde 'Klare Lijn' (zoals Hergé's stijl genoemd wordt), maar hij past dit concept toch helemaal anders toe dan Hergé. Die trachtte steeds zijn tekening zoveel mogelijk te reduceren tot hun essentie: één enkele vlotte, perfecte lijn, die de leesbaarheid van de tekening ten goede moest komen. Een soort vereenvoudigde weergave van de werkelijkheid dus. Jacobs wil eerder zo realistisch mogelijk de werkelijkheid tekenen, en werkt bijvoorbeeld met schaduwen en kleurluutereities. Zonder de technische imperatieven en de druk van de tijdsgeest had hij wellicht de aflijning zelfs achterwege gelaten.

Jammer toch dat Dubois — evenmin als Lenne — het niet nodig vond wat meer aandacht te besteden aan het kleurengebruik in het algemeen bij Jacobs. De enige schaduwzide aan een voor het overige prima (én spotgoedkoop) boekje.

Gérard Lenne; Blake, Jacobs et Mortimer; Librairie Séguier, Archimbaud; 1988. Prijs ca. 600 fr.

Jean-Paul Dubois; Edgar P. Jacobs; collection 'Un livre, une œuvre'; Éditions Labor; 1989. Prijs: 165 fr.

Kringraad is op zoek naar een studentenvetegenwoordiger (m/v) voor MOSAIC, een overloeping van studentenenorganisaties uit 23 Europese universiteiten (Coimbra-groep). In aanmerking voor dit mandaat komen alle studenten van de KUL die aan volgende voorwaarden voldoen:

■ De kandidaat moet in de loop van dit of van vorig akademiajaar in minstens één zittig jaar geslaagd zijn. ■ De kandidaat moet grondig op de hoogte zijn van de problematiek inzake onderwijs en medebeheer in het algemeen en het toekomstig werkingsdomein in het bijzonder (uitwisselingsprogramma's zoals Erasmus, talenproblematiek, ...). ■ De kandidaat moet, gezien het internationale karakter van de organisatie, beschikken over een gedegen aktieve en passieve kennis van het Engels. Het sollicitatie-interview zal gedeeltelijk in het Engels verlopen. Een goede kennis van andere talen strekt tot aanbeveling. ■ De kandidaat moet bereid zijn om zijn/haar functie op te nemen volgens de gelgpenheden van Kringraad. Dit wil zeggen:

□ De vetegenwoordiger wordt ex officio lid van de Algemene Vergadering (AV) van Kringraad. Deze vergadering komt tweewekelijks samen op vrijdagavond. Van de vetegenwoordiger wordt verwacht dat hij/zij dit lidmaatschap opneemt met zin voor initiatief. □ De vetegenwoordiger volgt van dichtbij het tot stand komen van de standpunten op de AV door bijvoorbeeld aktieve inzet in de werkgroepen die zich bezighouden met deze problematieken. □ De vetegenwoordiger verwoordt en verdedigt het standpunt van de AV van Kringraad in Mosaic en brengt ook regelmatig verslag uit van die vergaderingen op de AV (ook schriftelijk).

De verkiezing, waarop de kandidaten aanwezig dienen te zijn, vindt plaats op de AV van Kringraad op vrijdag 8 december om 19.00 uur in het Maria-Theresia kollege, lok. MT 24. Kandidaturen hiervoor moeten binnen zijn ten laatste op woensdag 6 december om 17.00 uur.

Alle sollicitaties dienen schriftelijk met CV, motivering en vermelding van de speciale kwaliteiten die voor Kringraad nuttig kunnen zijn, toekomen op het sekretariaat van Kringraad ter attentie van Piet Schreurs, 's Meiersstr. 5, Leuven.

DOORBRAAK - Clive Gregson is een oude bekende in de wereld van de folk. Toch kende hij pas een echte doorbraak bij het grote publiek sinds Christine Collister zijn melodieuze songs ging vertolken. Als zangeres verwierf ze bekendheid toen ze in 1987 een Academy Award in de wacht sleepte met het kenwijsje van een BBC-serie. Begin 1988 mondde de samenwerking tussen Gregson en Collister uit in een eerste gezamenlijke elpee, Mischief. In maart van dit jaar kwam hun nieuwe album, A change in the weather op de markt. Nu is het duo op doorreis door Vlaanderen, en ook in Leuven kan je hen aan het werk zien. Volgende week in Veto een exclusief interview met Gregson en Collister.

Loko vergadert (alwéér) Na de opwarming en de rekoefeningen

Vrijdag wordt de laatste sessie georganiseerd van een reeks Open Algemene Vergaderingen (OAV's) over Veto. Op OAV's komen de 'fundamentele problemen' van de studentenoverkoepeling Loko aan bod. Zeven kringen (Medika, VRG, VTK, Wina, Kanonika, Ekonomika en Apolloon) hebben een aanvraag ingediend om enkele formele aanpassingen te bespreken van de relatie tussen Veto en Loko. Niet alle kringen zagen de noodzaak hiervan in. Snel bleek dat er enige *ambiance* was, zeker in vergelijking met de tamme OAV's van vorig akademiejaar.

Maar Veto zal zo sterker staan". Natuurlijk komt een discussie over statuten en formele afspraken er niet zomaar: men wenst eigenlijk bepaalde veranderingen aan Veto. Dat komt vooral omdat de laatste tijd in Loko, en vooral in Kringraad, een koerswijziging gebeurde. Men is meer de weg van het 'konstrukatieve medebeheer' opgegaan: men zoekt eerder naar een compromis, of gaat een eind mee met de universitaire overheid, in de hoop zo meer van de eigen eisen te verwezenlijken. Dat botste wel eens met de kritische ingesteldheid van Veto. Er waren echter nogal wat kringen die met de gang van zaken niet zo hoog opliepen. Vooral de manier waarop de zeven tot de samenroeping van de OAV waren overgegaan is bij sommige kringen - ondermeer Germania, Psychologische Kring, Eeos, Landbouwkring, Romania en Politika - in het verkeerde keelgat geschoten. Germania wil deze OAV trouwens niet erkennen.

Maar ook binnen de initiatiefnemende kringen zelf is er enige beroering gekomen. Aan enkele fakulteiten, zoals Toegepaste Wetenschappen en Sociale Wetenschappen, hebben enkele studenten een pamflet "Vrijheid voor Veto" uitgedeeld. Ze noemen zichzelf "veronturste studenten uit geneeskunde, toegepaste wetenschappen, landbouw, economie, germanie, rechten, wiskunde, pol&so, psychologie en pedagogie." Kortom, een heterogene club. Deze studenten stellen vragen bij de oorzaken van de malaise rond Veto. Zij stellen "Veto is een volwaardig weekblad. De artikels zijn telkens goed gedocumenteerd en steken journalistiek goed in mekaar. Veto is kritisch over hetgeen rondom ons (...) gebeurt. Kortom, als studenten hebben wij daar enorm veel aan." Zij beschuldigen de initiatiefnemers ervan dat zij Veto eigenlijk te links vinden, en dat zij juist daarom proberen meer controle te krijgen op het blad. Bijzonder scherp vallen zij uit naar wat zij de "rechtse krachten" noemen: "deze heren zouden er beter aan doen de studentenbelangen te verdedigen op de Akademische Raad i.p.v. in stilte hun carrière voor te bereiden". Nogal patetisch wordt er besloten met een "Verdedig Veto, verdedig uw lijfblad!"

Hoewel de redactie van Veto hierbij formeel stelt dat zij helemaal niets met dit initiatief te maken heeft, vinden we dit pamflet al bij al wel sympatisch. Naar verluidt is er in sommige kringen naar aanleiding van dit pamflet voor het eerst ernstig gedebatteerd. Dat op zich is al positief.

In een nota "Communicatie tussen Veto en de Koepel", stellen de initiatiefnemers enkele wijzigingen aan de structuur van Veto voor. Op dit moment heeft Veto slechts een lichte vorm van bevoogding, en geniet de redactie een vrij grote autonomie. "Best zo", redeneert de redactie, "onafhankelijkheid is nodig om een goed blad te maken. Anders krijgen we een partijblad". "Niet waar", repliceren de tegenstanders "onze voorwaarden zijn weliswaar strenger voor de redactie,

Zoekertjes

Zoekertjes zonder commercieel oogmerk (gezocht, gevonden, verloren e.d. zijn gratis; andere semi-kommerciële zoekertjes (te koop, te huur, tikwerk) worden betaald naargelang de ruimte die ze innemen (zie rooster). De redactie behoudt zich het recht voor een zoekertje niet te plaatsen. Gebruik onderstaand rooster. 1 teken per vakje, 1 vakje tussen de woorden. Zenden aan of afgeven op 's Meiersstraat 5.

10 BF																	
20 BF																	
30 BF																	
40 BF																	
50 BF																	
60 BF																	

ZOEKERTJES

- Labyrint, cultureel vrouwenkafé. Visserstr. 2. Open wo. en do. 20.02 u., zo. 20.24 u., elke vr. en zat. vrouwenfuif 22.04 u.
- Wie heeft op 9/11 in de Lido een bril (zwarte montuur, bruin etui) gevonden? Info bij Petra Hamers, Bondgenotenlaan 173.
- Dringend gezocht: tickets U2 op 20/12 in Amsterdam (betaal prijs en toeslag, of kaarten 18/12). Bart Peeters, Hogeschoolpln. 3 kamer 117.
- Te huur: rustige kamer dichtbij groep T en station. 4000 fr. alles inbe-

gripen, onmiddellijk vrij. ☎ 25.14.06.

- Kot gezocht in de buurt van L&W, Christophe, Ravenstr. 52.
- Wie loopt sinds de Maraton rond met mijn grijze Nike Air Windrunners, maat 9 ½? B. Devesse, Van Monsstr. 30 ☎ 23.37.02.
- Voor alle tikwerk, verzorgd en goedkoop, op tekstverwerker (WPS): Anne Verdoodt, W. Lambertstr. 30, 1930 Zaventem ☎ 02/770.94.28.
- KLJ(st)ers in Leuven worden uitgenodigd op een film avond op 7/12 vanaf 21 u. Dit gaat door in het Meisjescentrum, ingang in de Rijschoolstr. Tot dan!

- "Beste Sinterklaas wilt u de paashaas a.u.b. vragen mij i.p.v. sjokolade eitjes de nieuwe album van Blake en Mortimer te geven. Alvast bedankt. Yours Sincerely".
- Kamers te huur, in gemeenschaps-huis, 4.000 fr. alles inbegrepen. Diestsestwg. 36 ☎ 20.10.45 (kantooruren).
- Motor te koop, Honda CB 400 T, 40.000 km., prijs overeen te komen. Diestsestwg. 36 of ☎ 20.10.45 (kantooruren).
- Craig, 7-jarig kankerpatiëntje, wenst in Guinness Book te komen met grootste

aantal wenskaarten. Craig Sherhold, c/o Royal Marsdon Hospital, 203 Fulham Road, London SW3 6JJ U.K.

- Kamer te-huur (meisjes), 4.350 fr., alles inbegrepen. ☎ 26.17.06.
- Fakbr De Shrink is te huur voor prive-fuiven op vrijdag en zaterdag. Info: ter plaatse (Tiensestr. 115A) of ☎ 28.60.78.
- Typen van tessen, verslagen en teksten op laserprinter. Vertalingen; inbinding. Kris Rosselle, Naamssteenweg 130, Heverlee, ☎ 20.70.77.
- No way out, Betty Boop!
- Goedkoop tikwerk voor tessen! ☎ 050/35.44.89.
- Luma, typen van tessen, verslagen en teksten. Vertalingen. Steenbos 25, 1641 Alsemberg. ☎ 02/380.12.80.
- Al uw tikwerk op tekstverwerker, snel en verzorgd, studentvriendelijke prijzen, tabellen geen probleem. 016/23.46.26.
- Typen van tessen en alle verslagen: ☎ 23.54.76 (lieft ná 17 u.).

AD
VALVAS

Wina

- Wo 29/11: Schaatsen, verzamelen om 19.00 u voor de permanente.
- Do 30/11 om 22.00 u: Danskursus in het Arenberginstituut.
- Vr 1/12 om 8.30 u: Vertrek Amsterdam (Blijde Inkomstr. 11).

Psychologische Kring

- Di 28/11 om 20.00 u: Eerste aperitief-koncert in de promotiezaal van het Arenbergkasteel, gratis en met aperitief.

Ma 4/12 om 21.00 u: Vergadering van de raad van bestuur van de vzw Psychologie, in het kringlokaal.

Ekonomika

- Ma 27/11 om 18.00 u: Laatste contactdag, voor ingeschreven laatstejaars, MSI.
- Do 30/11: Lunchkouserie met VTM-topman Carlo Gepts, inschrijven in KD, 150 fr. Om 19.30 u: Europese Poëzie-avond over 'Poëzie en Welenschap', met Rutger Kopland, Leo Vroman, Kamaogurka, Boudewijn De Groot, in Aula Maxima, ink. 200/220, voorverkoop in de bar.

Weer een OAV. Onder Andere speciaal Voor ons. Ook Als Veto. Daarom een sferbeeld van de vorige OAV. Studentenvetegenwoordiger Benoit Lannoo (met baard) kijkt konstrukatief voor zich uit, zijn algemeen sekretaris Paul Vandepuit (rechtstaand) houdt even een informeel gesprek. (Foto Koen Hendrickx)

Walter Pauli

10 AGENDA

Samenstelling: Hilde Lenie

Veto's spelletjestip: Rij eens geblinddoekt met een go-cart over een wip. Wij doen het elke dag. U ook?

(Foto Archief)

Kwistax-races rond de vijver

Twéé rijvakken, valhelmen verplicht

Aan sport doen lijkt deze maand bijzonder 'in' te zijn in Leuven. De Gasthuisberg Trophy is nog maar net achter de rug, en deze week is het alweer kwistaxen geblazen. In tegenstelling tot de andere Sportraadklassiekers wordt met deze spektakelmarker niet enkel de fysieke mens zwaar beproefd. De kwistax-race is een veldslag met zwaar materieel, een hel op wielen die hoge eisen stelt aan de ingezette machinerie. Er zal weer duchtig gesjibrand worden, woensdag in het park.

Want wat is eigenlijk een kwistax? Dat is een groot soort go-cart, zo'n ding waar je aan zee mee op de dijk mag gaan toeren. Bij Sportraad hebben ze dat ooit een kwistax genoemd. Waarom, dat blijkt geen mens ons nog te kunnen vertellen. In elk geval heeft Sportraad er zo zes, en sinds er eenjarige gestolen werd, een jaar geleden, worden ze angstvallig scherp bewaakt. Om er zeker van te zijn dat de races tot het einde toe kunnen doorgaan, heeft Sportraad er nog een zestal bijgehuurd voor het geval er veel brokken worden gemaakt.

zijn volgende rondje een derde passagier meenemen.

Dat zijn allemaal aanpassingen en hopelijk verbeteringen aan de races. Gloednieuw is echter de *Schaar*. Voor deze spektakelrekker werd de zogenaamde 'limbo' wel afgevoerd, maar heel erg zal de geïnteresseerde kijker dat wel niet vinden. De limbo was immers een over de weg gespannen lint, waaraan de rijders moesten zien te ontkomen. De *Schaar* is een plaats waar twee rijvakken elkaar kruisen. Het is uiteraard de bedoeling dat de kwistaxen daar tegen volle snelheid op elkaar injrijden. Ambiance verzekerd! En opdat het massaal aanwezige publiek de doodsangst in de ogen van de bemanningen zou kunnen lezen, zal er bovendien voor een betere verlichting worden gezorgd.

Is kwistaxen niet gevaarlijk? Dat valt volgens Sportraad nog wel mee. Er is nog nooit een dode gevallen. Hoogstens zijn er aantal blauwe plekken te noteren. Om gaten in het hoofd en hersenschuddingen te vermijden, moeten de deelnemers een valhelm dragen. Gevallen (en gevlogen) wordt er vooral bij de chicane. Daar gaat zowat iedereen uit de bocht. Bij de wip wil er wel eens een beetje kop gaan, maar dat gebeurt niet veel, en het is voorbij voor u het gezien heeft. Daar hoeft u dus echt niet te veel op te rekenen.

Slip

Die brokkenboel wordt sinds vorig jaar in het stadspark opgevoerd. Twee jaar geleden werd de strijd nog op het Hogeschoolplein beslecht. Teveel hinder voor de middenstand aldaar en het tekort aan parkeerplaatsen door de werken in de Tienestraat en op het Ladeuzeplein zorgden echter dat het zaakje moest verhuizen. Het stadsbestuur zag hen het liefst naar het Sportkot vertrekken. Sportraad probeerde nog met het Fochplein, maar uiteindelijk werden ze het park ingestuurd.

Een slechte zaak is dat zeker niet. Vorig jaar was het nog wennen, maar voor deze editie wil men de omgeving meer gaan benutten, meer mogelijkheden uitproberen. Het parkoers is, om te beginnen, langer dan dat van het Hogeschoolplein. Sportraad kan dus leukere, grotere dingen gaan verzinnen. De meeste klassieke 'proeven' blijven. Een gedeelte van de rondjes wordt als tijdrit gereden. Dat klinkt op zich best leuk, maar echt leuk wordt het pas als je weet dat het parkoers met allerlei obstakels is bezaaid. De vierwielertjes moeten over een wip. Ze krijgen een 'chicane' te overwinnen, dat is een kunstmatige bochtenkonstruktie waar je drangheken en balen stro moet ontwijken. Sommigen proberen er doorheen te komen door gewoon op het zaakje in te rijden. Dat lukt natuurlijk niet. De beteren onder de rijders maken op tijd de juiste maneuvres: slippen, remmen, rijden.

Wip

Het kan natuurlijk nog leuker. Zo moeten bepaalde rondjes gereden worden door een geblinddoekte bestuurder, die dan zijn weg zoekt met de aanwijzingen van een ko-piloot met megaffoon. Een wand dacht u van een rondje met zijn vijven op de kwistax? Trouwens: als een kwistax in de fout gaat, moet hij voor

Johan Reyniers

De Kwistax-races worden in drie manches (met elk zeven ploegen) gereden, die om 15, 17 en 19,00 u het kalf van het koren moeten scheiden. In de finale rijden de acht beste ploegen zich te pletter, vanaf 21.30 u.

Maandag 27 november

- 19.45 u **FILM** In de reeks Nippon Monogatari: Onibaba (Shindo, 1964), over moeder en schoondochter, waarbij de jaloezie van de moeder eindigt in een blijvende eenzaamheid, in 't Studioke, org. DAF.
- 20.00 u **AKTIE** Vierde dag hongerstaking, tot dinsdag 28 november (20.00 u), ten voordele van de familie Tel, bij Elcker-ik, tegelijk gastkollege door Albert Martens over de vluchtelingen-problematiek, org. Anti-Racistisch Front/Open Grenzen.
- 20.00 u **DEBAT** Debat over Gerard Walschap als literair monument, met Jos Borré, Joris Van Hulle, in het Oratorienhof, Mechelsestraat 111, org. Masereelfonds.
- 20.30 u **VIDEO** Wanneer mogen wij spreken? over Welzijnszorg, in Jan Stasstr. 2, ink. gratis, org. ATD-Vierde wereld.
- 20.30 u **SAMENKOMST** Homo- en Lesbienne-Jongereengroep van de Roze Drempeel komt samen in 't JAC, Amerikalaan 3.
- 21.00 u **FILM** The devil is a Woman (J. von Sternberg) met Marlene Dietrich, in 't Stuc, ink. 80/100, org. Stuc.
- 24.00 u **FILM** In de reeks Nippon Monogatari: Zegen (Imamura, 1987), over de ekspatriatie van Japanse vrouwen om als prostituee te dienen voor de Japanse troepen in Oost-Azië, in 't Studioke, org. DAF.

Dinsdag 28 november

- 18.00 u **LEZING** De jaren zeventig en negentig en de perspectieven die ze bieden, door Jan Hoet, conservator Museum Hedendaagse Kunst Gen, in MSI 01.28, ink. gratis, org. Kunst- en Kultuurbeleid.
- 19.00 u **TRAINING** Hoe solliciteren?, een infovergadering met allerlei praktische tips rond solliciteren, met mogelijkheid om vragen te stellen, in De Valk, Tienestr. 41, lok. Zeger Van Hee, ink. gratis, org. Coördinatiecommissie Plaatsingshulp.
- 19.00 u **AKTIE** Optreden door het Herents strijkkor, ter afsluiting van de hongerstaking voor de familie Tel, bij Elcker-ik, org. Anti-Racistisch Front.
- 19.45 u **FILM** Nippon Monogatari: When a Woman Ascends the Stairs (Naruse, 1960), over een jonge weduwe met een bar in Tokyo, in 't Studioke, org. DAF.
- 20.30 u **KONCERT** Orgelmuziek van het Frescobaldie Quintet in de Sint-Jan-de-Doperkerk van het Groot Begijnhof, ink. 100 (200 voor niet-studenten), org. UP/Kultuurkommissie.
- 20.30 u **FILM** Franse Experimentele film: een heel gamma aan films, met o.a. Mansfield K., Rumeurs Saint Maur, Cruises, in 't Stuc, ink. 120/150, org. Stuc.
- 24.00 u **FILM** Nippon Monogatari: Zegen (Imamura, 1987), in 't Studioke, org. DAF.

Woensdag 29 november

- 13.00 u **KONCERT** Fakulteitsconcert in het Erasmushuis (8ste verd.), Blijde Inkomsten: 21, ink. gratis.
- 19.45 u **FILM** Nippon Monogatari: Een Herfsnamiddag (Ozu's laatste film, 1962), over een vader die voor zijn dochter een huwelijk zal regelen, en later beseft dat hij oud en alleen is, in 't Studioke, org. DAF.
- 20.00 u **FILM** Secrets of Love (Harry Kümel), in het Vlaams Filmmuseum, Boekhandelstraat 9.
- 20.00 u **DEBAT** Het andere standpunt over China, met Ludo Martens en Jaap Kruitthof, in de Kleine Aula, org. MLB/Imast.
- 20.30 u **OPTREDEN** Clive Gregson en Christine Collister, in de foyer van de Stadsschouwburg, ink. 200 (150 met een reductiekaart), org. Folk-Podium.
- 23.00 u **BARKONCERT** 'Baton Rouge', een funkgroep uit Gent, in 't Stuc, ink. gratis, org. Stuc.
- 24.00 u **FILM** Nippon Monogatari: Tampopo (Itami, 1985), een vrachtrijder stopt bij een wegrestaurantje waar hij een weduwe verderhelpt de eettent overreind te houden, in 't Studioke, org. DAF.

Donderdag 30 november

- 19.00 u **LEZING** Beleid t.a.v. het Europees continent, door minister Mark Eyskens, in de Grote Aula, org. VRO/Europakring.
- 19.00 u **TEATER** B is A in Bubbels, door Oud Huis Stekelbees, een parabel over de macht en de onmacht van de taal, zowel voor kinderen als voor volwassenen toegankelijk, in 't Stuc, ink. 150/200 (100 voor kinderen tot 12 jaar), org. Stuc.
- 19.30 u **FILM** Hotel Terminus (M. Ophüls), gemaakt in 1987-1988 nav. het proces van Klaus Barbie, verschillende meningen worden tegenover en naast elkaar geplaatst, in Vlaamse Leergangen, Boekhandelstr. 9, ink. 80/100, org. Stuc.
- 19.45 u **FILM** Nippon Monogatari: Het diepe Verlangen der Goden (Imamura, 1968), door de komst van een ingenieur op het eiland Kurage is het leven op korte tijd gemoderniseerd, in 't Studioke, org. DAF.
- 20.00 u **FILM** La vie est belle (Benoît Lamy en Ngangueta Mweze, België-Zaire, 1987), in Isol, ink. 50, org. Isol.
- 24.00 u **FILM** Nippon Monogatari: Tampopo (Itami, 1985), een kurieuze eet-en-seks-'western' die de Japanse gewoontes op de korrel neemt, in 't Studioke, org. DAF.

Vrijdag 1 december

- 19.00 u **TEATER** B is A in Bubbels, door Oud Huis Stekelbees, in 't Stuc, ink. 150/200 (100 voor kinderen tot 12 jaar), org. Stuc.
- 19.30 u **FILM** Hotel Terminus (M. Ophüls), gemaakt in 1987-1988 nav. het proces van Klaus Barbie, verschillende meningen worden tegenover en naast elkaar geplaatst, in Vlaamse Leergangen, Boekhandelstr. 9, ink. 80/100, org. Stuc.
- 19.45 u **FILM** Nippon Monogatari: Het menselijk tekort, deel 1 van Kobayashi uit 1961-1963, het allergrrootste filmproject ooit ondernomen, over een jonge pacifist die de situatie van de Chinese werkers probeert te verbeteren, waardoor hij in conflict komt met zijn baas, in 't Studioke, org. DAF.
- 20.00 u **AKTIE** Vijfde dag hongerstaking, tot zaterdag 2 december (20.00 u), voor de familie Tel, parochiecentrum Don-Bosco, Platte-Lostraat, org. Anti-Racistisch Front.
- 24.00 u **FILM** Nippon Monogatari: Tampopo (Itami, 1985), in 't Studioke, org. DAF.

Zaterdag 2 december

- 19.45 u **FILM** Nippon Monogatari: Het menselijk tekort, deel II, over een pacifist die gedwongen wordt naar het leger te gaan, waar hij het moet opnemen tegen de Sovjet-tanks, in 't Studioke, org. DAF.
- 24.00 u **FILM** Nippon Monogatari: Tampopo (Itami, 1985), in 't Studioke, org. DAF.

Zondag 3 december

- 11.00 u **KONCERT** Zondagmiddagconcert door het Helios-Ensemble met werken van Britten, Crussell en Beethoven, in Aud. Minnepoort, Koning Albertlaan 52, ink. 100/150, org. CC Leuven.
- 19.45 u **FILM** Nippon Monogatari: Het menselijk tekort, deel III, over een pacifist die als krijgsgevangene door de Sovjets wordt weggevoerd naar Siberië, waarna hij probeert te ontsnappen om zijn vrouw terug te vinden, in 't Studioke, org. DAF.
- 24.00 u **FILM** Nippon Monogatari: Tampopo (Itami, 1985), in 't Studioke, org. DAF.

Maandag 4 december

- 19.45 u **FILM** Nippon Monogatari: De zeven Samurais (Kurosawa, 1954), deze film kreeg de Gouden Leeuw van Venetië en gaat over een dorp dat ieder jaar wordt overvallen door een berde rovers, waarna de oudsten van het dorp beroep doen op enkele Samurai die met de rovers afrekenen, in 't Studioke, org. DAF.
- 20.00 u **AKTIE** Zesde dag hongerstaking, tot dinsdag 5 december (20.00 u), voor de familie Tel, bij Elcker-ik, org. Anti-Racistisch Front.
- 21.00 u **FILM** Belle de Jour, in 't Stuc, ink. 80/100, org. Stuc.
- 24.00 u **FILM** Nippon Monogatari: Tampopo (Itami, 1985), in 't Studioke, org. DAF.

KAFEETEORIEËN

